

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Er dette christelig Gudsdyrkelse eller er det at holde Gud for Nar?

Citation: Kierkegaard, Søren: "Er dette christelig Gudsdyrkelse eller er det at holde Gud for Nar?", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-cgn-txt-root.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Er dette christelig Gudsyndelse eller er det at holde Gud for Nar?

[Et Samvittighedsspørgsmaal (for at lette min Samvittighed.)]

Mai 1854.

S. Kierkegaard.

Naar i en given Tid Forholdet er dette, at man, privat vidende, officielt lader som Ingenting, medens dog Alt er forandret:

naar *Læreren* (Præsten) edeligt forpligtes paa det nye Testamente, er ordineret, medens han dog ikke blot ikke har Portrait-Lighed med en Jesu Christi Discipel, men ikke engang Karrikatur-Lighed, nei er lige det stik Modsatte, den trivielle Modsætning;

naar *Læren*, der forkyndes som Guds Ord, er deri forskjellig fra Guds Ord, at den ikke er det Samme, heller ikke det Modsatte, men hverken det Ene eller det Andet, hvilket just er det Christendommen og Guds Ord mest Modsatte;

naar *Situationen*, i hvilken der tales (og Situationen er det jo egenlig der bestemmer, hvorledes det der siges er at forstaae), naar Situationen ikke ligner den i det nye Testamente mere end en Spidsborgers Dagligstue og Barnets Legestue ligner den rædsomste Virkeligheds frygteligste Afgjørelser, eller endnu mindre, forsaavidt man, aandløst, dog giver det Udseende af, at de tvende Situationer ligne hinanden:

naar Forholdet er dette – og man da, privat vidende, officielt lader som Ingenting: er dette saa christelig Gudsyndelse eller er det at holde Gud for Nar, at holde ham for Nar ved Hjælp af en saadan officiel Gudsyndelse, maaskee i den Formening, at naar vi blot kalde det Christendom, saa kan vi nok, ved hver Søndag at præke ham det for, bilde ham ind, at det er Christendom?

Til Oplysning

Christi Himmelfartsdag.

1. Til det om Læreren (Præsten), at han er den trivielle Modsætning.

Præstens naturtro Signalement er: en halv verdslig, halv geistlig, hel tvetydig Embedsmand, Rangsperson, som (i Haab om at avancere efter Anciennet og at blive Ridder efter Tour – hvor ganske i det nye Testaments Aand!) med Familie sikkrer sig Udkommet, ogsaa, hvis fornødent gjøres, ved Politiets Hjælp (mon for at efterkomme det Apostoliske, 1 Cor. 9, 26 »ikke at løbe som paa det Uvisse«?)¹ sikkrer sig Udkommet, ernærer sig af, at Jesus Christus blev korsfæstet, paastaaende, at denne dybe Alvor (denne »Jesu Christi Efterfølgelse«?) er det nye Testaments Christendom, sørgmodigt beklagende og sukkende over, at der i Menigheden desto værre kun er saa faa sande Christne – thi at Præsten er en sand Christen, det er vist nok, og det uagtet han gaar i lange Klæder, hvad dog Christus ikke just anbefaler, naar han, baade hos Marcus og Lucas, siger (Mc. 12, 38, Luc. 20, 46): »vogter Eder for Dem, som gaar omkring i lange Klæder«.

1. Apostelen forstaaer det saaledes: »jeg spæger mit Legeme« for ikke at løbe paa det Uvisse.
(tilbage)

2. Til det om Situationen.

I det nye Testamente er Situationen denne: den Talende, vor Herre Jesus Christus, staaer – selv ubetinget udtrykkende Modsætningen – i en Verden, der igjen ubetinget udtrykker Modsætningen til ham og hans Lære. Naar nu Christus fordrer af den Enkelte Tro, saa (og heri ligger jo den nærmere Bestemmelse af hvad han altsaa forstaaer ved at troe) saa lader dette sig paa Grund af Situationen ikke gjøre uden at komme i et maaskee endog livsfarligt Forhold til den omgivende Verden; naar Christus siger: bekjend mig for Verden, følg mig efter, eller naar han siger: kom til mig osv. osv., vil, paa Grund af Situationen, der afgiver den nærmere Forstaaelse, Følgen bestandigt blive at udsætte sig for Fare, maaskee endog for Livsfare. Hvor derimod Alt er christeligt, hvor Alle ere Christne, endogsaa Fritænkerne, er Situationen den: det at kalde sig Christen er Midlet, ved hvilket man sikkrer sig mod allehaande Uleilighed og Ubequemmelighed i Livet, og Midlet, hvorved man sikkrer sig jordiske Goder, Bequemmeligheder, Profit osv. osv. Men vi lade som Ingenting, vi declamere (»hvem kan bedst, det kan vor Præst«) vi declamere om at troe, at bekjende Christum for Verden, at følge ham efter osv. osv.; og Rettroenheden florerer i Landet, ingen Kjætterier, ingen Schismaer, overalt Rettroenhed, den Rettroenhed som er: at lege Christendom.